

V polštině nejsou dlouhé samohlásky, všechny samohlásky mají tedy stejnou délku. Přízvuk je (stejně jako v italštině) většinou na předposlední slabice (penultimě)

Samohlásky *i/y* – se ve výslovnosti zásadně liší, podobně jako např. v ruštině (nebo svým způsobem podobně jako i v češtině, když se mluvčí snaží přehnaně zdůrazněnou výslovností ukázat, zda se má psát *i* nebo *y*). Dá se tedy poznat, kdy se říká *być* (být) a kdy *bić* (bít).

Samohláska *ó* se čte jako *u*, není žádný rozdíl ve výslovnosti *ó* a *u*.

Podobnosti s češtinou Písmeno *ó* často ve slovech odpovídá českému *ů*, např. *wóz* – [vuz] (vůz) Hláska *ó* [u] se pak při ohýbání slov skutečně mění na *o*, podobně jako v češtině: *wóz* [vuz] / *do woza* [do voza].

Hlásky **h/ch** se ve výslovnosti od sebe neliší, takže i zde mají školáci i dospělí často problém, co napsat. *Ch* se hláskuje jako [ce-cha], samotné *h* jako [cha].

Polské **ł** se vyslovuje jako anglické *w*, *ławka* – uavka (lavice), *łąka* – uonka (louka)

Sykavky a měkčení

V polštině jsou tři řady sykavek: Obvyklé, měkké a tvrdé.

Obvyklé sykavky

Obvyklé sykavky v polštině jsou **c, dz, s, z**.

Dvojnask *dz* se v češtině nežívá, viz například *dzwon* (zvon).

Měkké sykavky

Poština má dále měkké **ć, dź, ś, ź**, takto s čárkou psané před souhláskami (*śruba, leśny*) před samohláskami ale vždy psané jako *xi* s následným nevysloveným *i* - pokud nejde přímo o hlásku *i*, pak se nezdvoují - např. *cię, się, dziś, ziarno*. Tato měkká řada funkcí odpovídá českým hláskám **t', d', s** a **z**.

Polské **ń** se vyslovuje jako české *ň*. Před samohláskami je také vždy psané jako "ni", např. *Toruń, bez Torunia*: Podobně jako v češtině, s měkkým *i* už změkčující diakritické znaménko není potřeba.

Tvrde sykavky

A konečně je Poština i třetí řada tvrdých **cz, dż, sz, ź**, funkčně odpovídající českým **č, dž, š, ž** (k tomu můžeme přihrnout i **rz** s výslovností jako **ž**). Česká *č, dž, š, ž* jsou co do tvrdosti mezi polskými měkkými a tvrdými hláskami, blíže tvrdým, a také jazyk je při výslovnosti polských hlásek mezi oběma polohami. Občas, obvykle pro ozvláštnění nápisů, se místo tečkovaného *ż* píše vodorovně přeškrtnuté *ż*.

Polské **rz** se ve výslovnosti Polákovi neliší od *ż*, funkčně je na stejném místě jako české *ř*. Proto také Poláci mají při psaní problém, kde se píše *rz* a kde *ż*, podle zvuku to nepoznají a musí se jeho použití učit nazpaměť - obdobně jako Češi, kde se v češtině píše jaké "i/y". Tedy v polštině se řeší tato dvojice, ne "i/y": V polštině se totiž po obou, po *rz* i *ż*, vždy píše *y*, protože jde o tvrdé souhlásky.